

Скарбничка

ДВІЙКА

Олена Чепілка

ЛИСЕНКО РЫЖИК 3

ПРИГОДИ ШУКАЧІВ 4

«ПРОЩАВАЙ, СТАРЕНЬКИЙ
БАКСІКУ!» 5

ДОБРА НОВИНА З НЕБА 7

ВЕСЕЛЫЙ ENGLISH 9

КАКАО
З МАРШМЕЛЛОУ 10

Двійка стояла в щоденнику на найвиднішому місці. Ще вчора Андрійко обіцяв мамі гарно навчатися. «Боже, що ж тепер буде вдома? Допоможи мені, будь ласка!» – подумки молився хлопчик. Проте молитва чомусь не заспокоювала.

До Андрія неочікувано підсів Дмитро Ваксін, забіяка класу.

– Ти чому через якусь двійку похнюпився? Вирви аркуш зі щоденника, а гарні оцінки перепиши на нову сторінку.

– Але ж тут підписи вчителів!

– Їх теж перемалювати можна. Я завжди так роблю. Хочеш, я тобі допоможу? А з тебе тоді жуйка.

Андрій радісно простягнув Дмитру свій щоденник.

Якось одного дня вчителька Ольга Степанівна проводила класну годину. На заняття вона принесла незвичайну книгу – Біблію.

– У Біблії, діти, записані закони – Заповіді, які навчають нас бути добрими, чесними, слухняними й турботливими. Чи хтось із вас хотів би жити, як написано в Божих Заповідях?

Усі учні підняли руки. Раптом пролунав жвавий голос Дмитра:

– А Васильєв Андрій не може жити згідно із Заповідями!

– Дмитрику, що ти таке кажеш? Чому ти так вирішив? – обурилася Ольга Степанівна.

– Та тому, що Андрій усіх обманував! Ось його

чесність! – і хлопчик дістав зі свого портфеля вирваний аркуш зі щоденника Андрія.

По щоках Андрія потекли сльози, він схопив портфель і вибіг із класу. Прийшовши додому, він зі сльозами на очах розповів усе мамі.

– Що ж мені тепер робити? Ісус пробачить мені?

– Так, звісно. Попроси в Нього пробачення, перепроси в Ольги Степанівни й не тримай зла на Дмитра. Попросімо Господа про це зараз.

Цей випадок Андрій запам'ятав надовго й ніколи більше нікого не обманював.

ГРУДЕНЬ

Грудень звечора ще хлипав,

А на ранок снігом сипав.

Дітям радість несказанна:

Тягнуть лижі, тягнуть сани,

Ліплять бабу біля хати,

Снігу ж випало багато.

І не страшно холоднечі

Ні землі, ані малечі.

Благодать оця від кого?

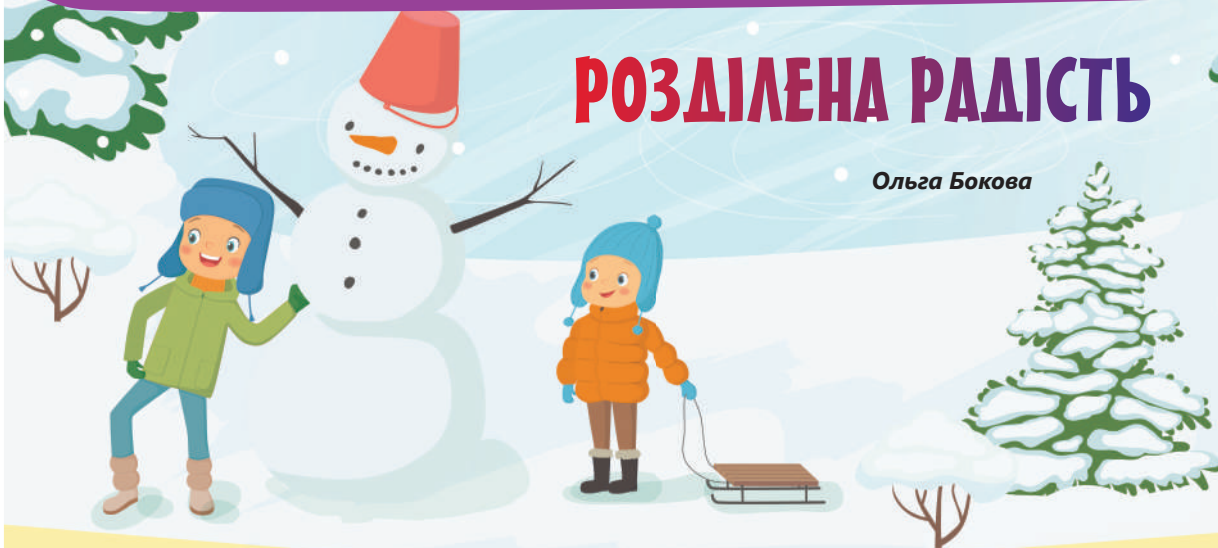
Ну, звичайно, що від Бога!

Сергій Рачинець

РОЗДІЛЕНА
РАДІСТЬНЕ БУДЬ
ЕГОІСТОМПОДАРОК
ДЛЯ НЕДРУГА

РОЗДІЛЕНА РАДІСТЬ

Ольга Бокова

Юрко з Володею стежили за прогнозом погоди й почули радісну новину: нарешті випаде сніг! Брати вирішили піти до сараю й підготуватися. Яке ж то було розчарування, коли вони побачили, що санчата кинуті напризволяще. Хлопці забули, що минулого року, катаючись на снігових трамплінах, проламали деякі планочки в санчатах, а дещо погнули. Що робити? Нових санчат їм не обіцяли купити, а старі хто полагодить? Тато у відраженні...

— Полагодьмо самі, — запропонував Юрко. — У нас удома є багато таких тоненьких рейок. Ми їх розпиляємо й затиснемо шурупами. І полоззя вирівняти можна дерев'яним молотком.

Володя погодився з братом, і в сараї закипіла робота. Кожну вільну хвилину дітей тягнуло до роботи. І нарешті санчата були готові! Уранці, коли хлопчики подивилися у вікно, то побачили гарну білу пухнасту ковдру. Юрко з Володею дуже зраділи снігові. Вони швиденько вдягнулися й побігли до сараю.

— Добре, що сьогодні вихідний. Покатаємося з гірки! — вигукнув Володя.

Після сніданку діти допомогли мамі прибрати зі столу й побігли із санчатами на найближчу гірку. Дорогою зустріли шкільних друзів.

— Візьміть і нас із собою, — з надією в голосі звернулися до них друзі.

— Навіть не сподівайтесь, ми ще й самі не покаталися як слід, — відповів Володя.

— Ви ж маєте двоє санчат, позичте нам одні, — наполягали діти.

— Вам слід свої мати, — обурився Юрко.

— Наші зламалися ще минулої зими, — сумно пояснив Олексійко.

— То й що? Полагодьте їх, як зробили ми! — з гордістю сказав Юрко й пішов далі.

Володя хоч і мовчав, але його погляд красномовно свідчив про те, що він поділяє думки Юрка. Шкільні товариші з образою подивилися їм услід.

З вікна будинку, повз який проходили братики, їм помахав рукою Віталік. Він був калікою.

— Добрий він хлопчик, чи не так? — сказав Юрко.

— Так, — погодився Володя, — тільки, на жаль, ніколи не зможе самостійно їздити на санчатах.

Потім діти пройшли повз будинок Лілі та її молодшої сестрички Людочки, з якими вони товаришували. Дівчатка, як завжди, весело з ними привіталися.

— Ми б теж із задоволенням пішли з вами, та не можемо, — прокричала у відчинену квартиру Ліля.

І нарешті гірка! Хлопці щодуху летіли на санчатах донизу, підіймалися знову на гірку й з'їжджали вниз. Так вони якийсь час розважалися. Раптом Володя помітив, що обличчя Юрка посмутніло.

— Що трапилося? — запитав він.

— Нічого особливого, — відповів Юрко. — Мені, звичайно, подобається кататися, тільки чомусь немає втіхи, якої я чекав.

— І я те ж саме відчуваю, — зізнався Володя. — Цікаво, чому?

— Мені здається, я знаю причину, — сказав Юрко. — Я постійно думаю про Олексійка.

— І я теж, — погодився з братом Володя. — А ще згадую Лілю, Людочку й наших друзів.

— Нам слід покласти своїх товаришів, щоб разом з ними покататися на санчатах.

З'їхавши з гірки ще раз, хлопці пішли додому. Дорогою вони зайшли спочатку до Лілі та Людочки, аби передати, що після обіду повернуться на гірку.

— А якщо з вашими санчатами не все гаразд, то не хвилюйтеся. Ми свої полагодили, вони витримують і вас. Ми поділимося, — сказав Юрко.

Дівчатка вдячно усміхнулися й похвалилися, що теж мають санки, тому можна буде зробити довгий «потяг». Пізніше діти зазирали на подвір'я до Віталіка. Хлопчика біля вікна не було.

— Напевно, обідає, — здогадався Володя й несподівано запропонував: — Зліпімо для нього снігову бабу!

Брати охоче взялися до роботи. І коли у вікні з'явився Віталік, на нього, усміхаючись, дивився сніговичок.

Нарешті діти завітали до своїх шкільних товаришів, що мешкали неподалік.

— Виходьте після обіду, підемо кататися разом, — запропонували брати.

Це запрошення було таким приємним для Олексійка та його молодших братиків! А в Юрка та Володі знову піднявся настрій. Ось що таке — прийняти правильне рішення!

Пообідавши, брати вийшли на вулицю. Перед їхнім будинком зібрався натовп дітей. «Ура!» — закричали всі, вітаючи Юрка й Володю. Перекинувшись кількома сніжками, діти весело побігли до гірки.

— Подивіться, який сніговик! — захоплено закричав Сергійко.

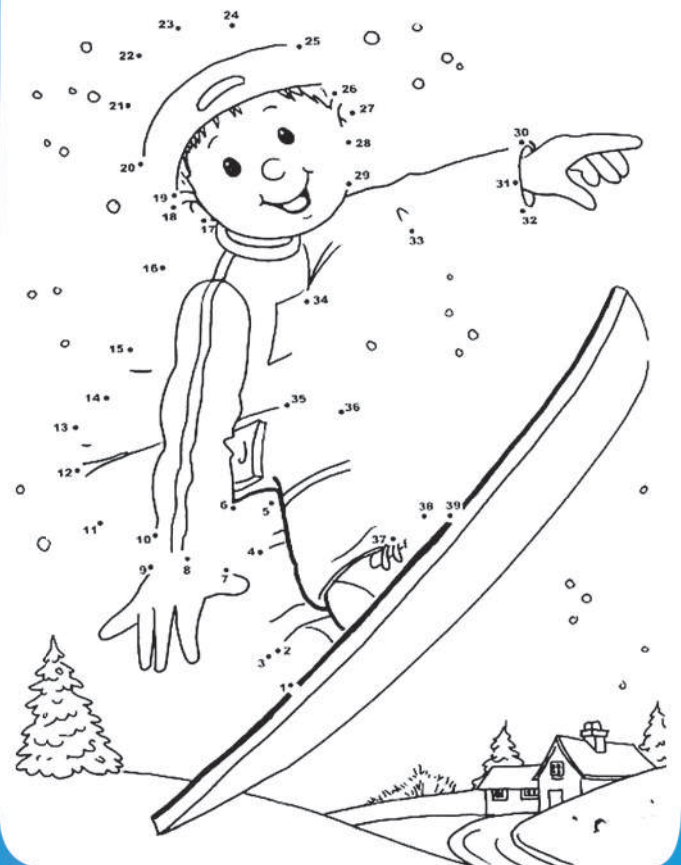
Юрко з Володею були дуже задоволені, що їхня праця так сподобалася дітям. Аж ось із будинку вийшла Віталікова мама з мискою пиріжків і підійшла до них. «Пригощайтесь, любі. Спасибі, що не забули нашого Віталіка. Він у захваті від сніговика!» — говорила тітка Наталя, витираючи з обличчя сльози.

А ось і гірка. Діти вирішили відразу ж зробити з усіх наявних санок «поїзд». Старші взяли із собою в пару маленьких і сідали по двоє на одні санчата. Як же весело було з'їжджати «потягом» з гори! А пізніше гуртом тягли свій «потяг» на гору. Потім катилися по черзі. Ніхто й не помітив, як почало смеркати. Утомлені та задоволені, з почерво-нілими щічками, поверталися діти додому.

— Це був чудовий день, — сказав братові Володя.

— Я згоден, — відповів Юрко. — Особливо гарним він був після обіду.

СОЕДИНИ ПОСЛЕДОВАТЕЛЬНО ТОЧКИ И РАСКРАСЬ РИСУНОК.

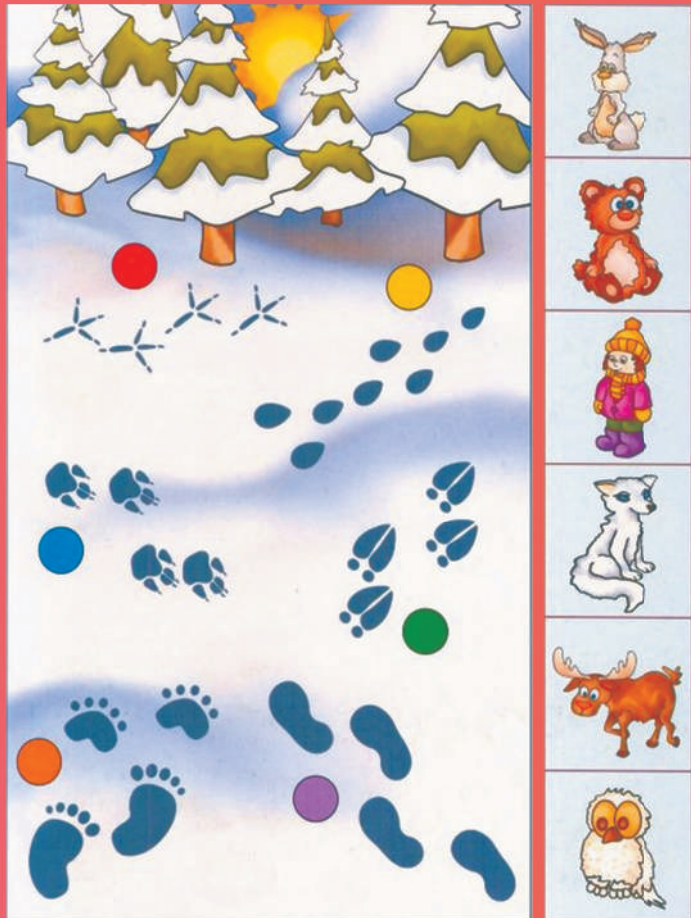
РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЗРАЗКОМ.

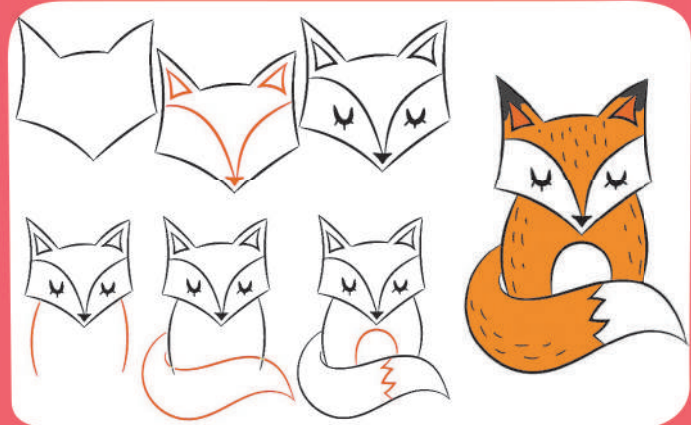
ЗНАЙДИ 10 ВІДМІННОСТЕЙ.

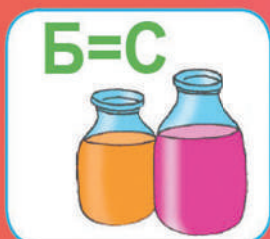
Де чий сліди?

УЧИМСЯ РИСОВАТЬ ЛИСУ.

РЕБУСЫ.

НАЙДИ 3 ОТЛИЧИЯ.

Хелен Робинсон

ЛИСЕНОК РЫЖИК

«Смотри, дорогой, в наш двор пришла лиса!» – воскликнула Шарли. Женщина подошла поближе к окну, чтобы лучше ее рассмотреть. По двору, прихрамывая, шел маленький рыжий лисенок. У него была сломана передняя левая лапка. Лисенку было очень тяжело передвигаться на трех лапах.

Шарли и ее муж Боб решили что-то предпринять. «Он не сможет позаботиться о себе зимой, – заметил Боб. – Вероятно, умрет от голода,

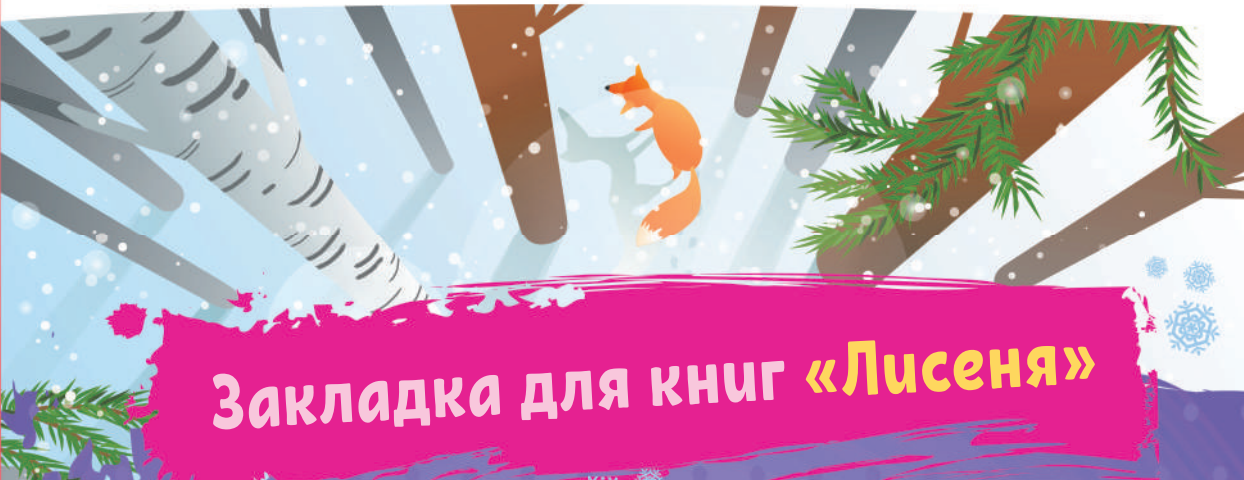
если мы не позаботимся о нем».

Боб взял немного мяса и вынес его во двор. Затем он зашел за дом и стал наблюдать, что будет дальше. Вскоре лисенок подошел к еде и начал есть. В ту зиму он стал постоянным гостем их дома. Шарли и Боб назвали его Рыжик. Но со временем он приходил к ним все реже и реже, а потом только два раза в неделю. Его лапка начала срастаться.

Несколько недель спустя Шарли

и Боб были очень удивлены, когда Рыжик пришел не один, а с гостей – чернобурой лисой. Она хромила на три лапы. «Рыжик знал, куда ее привести, – сказала Шарли. – Он знает, что мы позаботимся о ней».

Чувствуете ли вы Божью любовь? Помогал ли Он вам когда-нибудь? Поделитесь тем, как Бог помогает вам найти людей, нуждающихся в помощи. Приведите их к Господу.

Тобі знадобляться:

- білий і двосторонній помаранчевий папір;
- канцелярський клей;
- ножиці;
- олівець;
- чорний маркер.

- 1 Підготуй квадрат із помаранчевого аркуша паперу. Розташуй його в положенні ромба. Нижню частину з'єднай з верхньою – утворився трикутник.
- 2 Зігни бокові сторони до середини. Починаємо розгортати – верхній куточок згинаємо до самого низу.
- 3 Правий бік згортаємо до центру. Верхню частину зігни під невеликим кутом донизу. Те ж саме робимо і з лівого боку.
- 4 Починаємо загортати готові вушка в зовнішню «кишеню». Заготовка для закладки готова.
- 5 Оформляємо. З білого паперу виріж дві дуги. Приклей їх по боках.
- 6 Чорним маркером намалюй носик, очі й зроби контур вушок. Готово!

ХОРОБРИЙ ПІНГ

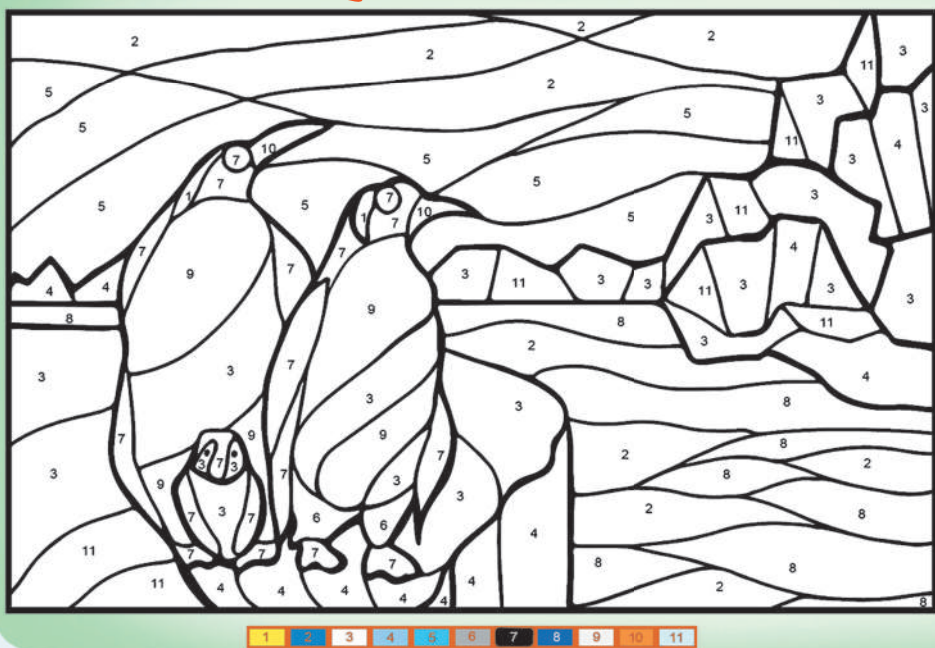

1 ЗАВДАННЯ

Далеко-далеко, на Південному полюсі народився пінгвінчик Пінг. Його мама й тато разом зі зграєю імператорських пінгвінів припливли до

Антарктиди на початку літа, яке тут триває пів року. Тут мами-пінгвіни відклали яйця, які висиджували батьки-пінгвіни, і на світ народився Пінг. Вилупилися з яєць й інші пінгвінята. У кожній парі пінгвінів з'явилось по немовляті, за котрим по черзі доглядали мама й тато. У сусідів-пінгвінів теж народився допитливий малюк, якого назвали Він. З перших днів життя Пінг і Він разом гралися, підростали, разом пішли й у пінгвінячі ясла. Вони стали найкращими друзями й не могли прожити один без одного й кількох хвилин.

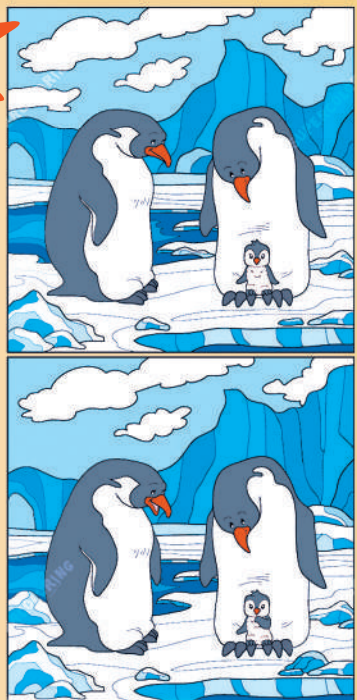
Розфарбуй малюнок за цифрами.

2 ЗАВДАННЯ

У пінгвінячих яслах птахи вчилися правильно ходити, скочуватися зі снігових гір на животі, плавати й ловити рибу. Навчали їх і рятуватися від ворогів: чайок-поморників, морських леопардів і косаток. Дорослі пінгвіни попереджали малят про те, що поодинокі їм ходити небезпечно, особливо до моря. Плавали пінгвінята ще погано. А раптом з'явиться косатка або морський леопард?

Знайди 10 відмінностей.

3 ЗАВДАННЯ

Пінгвінята зазвичай слухалися дорослих і всюди ходили разом зі зграєю. Однак іноді вони пустували й робили те, що не слід. Якось Він сказав своєму другові:

— Ходімо до моря! Посидимо на березі, подивимось, як риба у воді плаває.

— Ходімо! — погодився Пінг. Так маленькі пінгвінята самі, без дорослих, вирушили у свою першу подорож до моря.

— Тільки ти на небо дивися, — попередив Пінга Він. — Якщо раптом з'явиться поморник, нам треба буде швидко ховатися.

— Гарзд, — кивнув його друг.

Того дня погода була чудова! Пінгвінята дісталися до берега моря й сіли на краю крижини. Малюки весело говорили й дивилися на рибок, що кружляли у воді. Їм, звісно, дуже хотілося впіймати хоч одну, але плавати без дорослих вони поки не наважувалися.

Знайди дві однакових рибки.

4 ЗАВДАННЯ

Допоможи Пінгу доплити до свого друга.

— Дивись-но, як блищить лід на сонці! — вигукнув Він. — Гарно... — промовив Пінг.

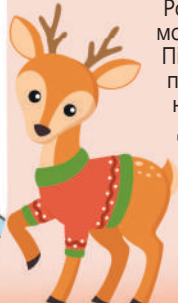
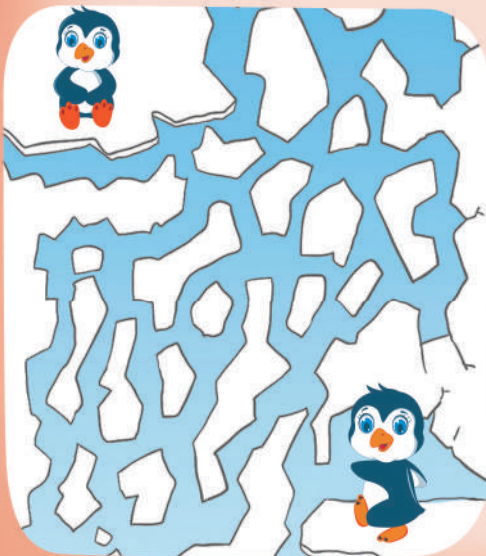
А лід справді переливався під сонячним промінням. І, звісно, танув. Захоплені іграми й розмовами пінгвінята не помітили, як на крижині з'явилася тріщина.

Вона ставала дедалі більшою, доки якоїсь миті шматок крижини, на якій стояв Він, не відломився. Пінг побачив, як його найкращого друга відносить у відкрите море.

— Стрибай у воду й пливи до берега, доки крижина ще недалеко, — крикнув він Віну.

— Я не можу, я боюся, — відповів переляканий пінгвін.

Розуміючи, що допомоги чекати нізвідки, Пінг стрибнув у воду й поплив за крижиною, на якій стояв його друг. Коли він наздогнав її, крижина виявилася вже досить далеко від берега.

— Нам потрібно плисти до берега, — сказав Пінг. — Стрибай у воду разом зі мною. Я допоможу тобі.

Незважаючи на страх, Він розумів, що це єдиний шанс на порятунок. Пінгвін підійшов до краю крижини, як раптом просто перед ним з'явилася страхотлива зубаста паща!

— Морський леопард! — вигукнув Він.

Морський леопард — дуже небезпечний звір для таких маленьких пінгвінат. Він міг запросто їх з'їсти, тим паче що Він не міг поворухнутися від страху. Пінг, не вагаючись, підбіг до леопарда й почав щосили бити його своїм дзьобом. Хижий звір оstownів. Він зовсім не очікував такого від маленького пінгвіна.

— Вочевидь, доведеться спочатку з'їсти тебе, — промовив він, повернувшись до Пінга.

— Віне, відпливай, — прошепотів Пінг друзі, але той не міг залишити Пінга помирати.

Здавалося, пташенят уже ніщо не врятує, як раптом сталося диво! Потужна хвиля відкинула морського леопарда від крижини, і пінгвінята побачили попереду великого кита, який і спричинив цю хвилю. З його спини струменів високий фонтан.

— Здається, я вчасно! — промовив кит. — Добре, що цей звір не встиг заподіяти вам шкоди. Залізайте до мене на спину, хоробрі малюки. Я відвезу вас додому.

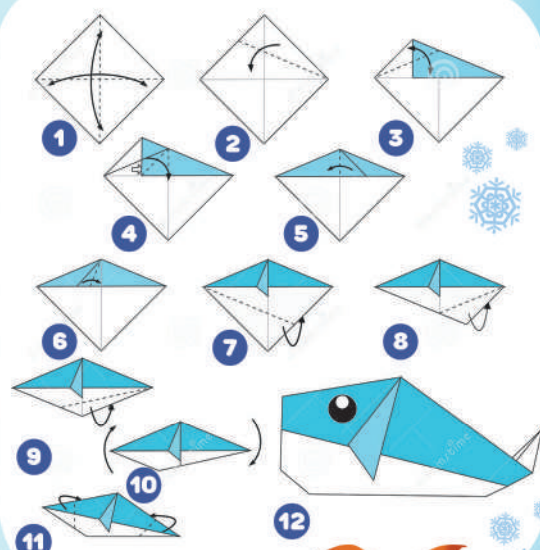
Коли батьки побачили Пінга й Віна живими й неушкодженими, то не знали, що робити: чи сварити їх, чи обіймати. Пізніше вождь зграї виголосив промову:

— Пінгу, ти справжній герой! Ти врятував свого друга. Ми всі пишаємось тобою! Тепер ти не пінгвєня, а хоробрый молодий пінгвін. Сподіваюся, ця історія стане всім доброю наукою. Ніколи не можна віддалятися від дорослих. Наша сила — у єдності!

Пінг був щасливий, що їм із Віном вдалося врятуватися. А Він пишався своїм другом і був вдячний йому за порятунок. А ще Пінгу дісталася найбільша рибина, якою він, звісно, поділився зі своїм найкращим другом.

5 ЗАВДАННЯ

Зроби оригами.

За оповіданням Марії Шкуріної

Марія Петрук

«ПРОЩАВАЙ, СТАРЕНЬКИЙ БАКСІКУ!»

Серія оповідань
«Наші чотириногі друзі»
(продовження)

Невеликий рудий мисливський песик породи кокер-спанієль прожив у сім'ї дядька Олега 13 років. Це поважний вік для такої породи, бо ці собачки живуть у середньому 13-15 років. По всьому було видно, що Баксік уже старенький. Він мало бігав, багато спав, шерсть на мордочці посвітліла (напевно, це була сивина), очі потьмяніли. Та коли господар брав його на риболовлю, песик оживав: починав бігати, скакати, гавкати.

Усі в сім'ї любили Баксіка, він став її членом. Він був дуже невибагливий і здоровий, за все своє «собаче» життя жодного разу не хворів. Навіть коли після його походів до лісу чи озера тітка Ліля витягала з нього, бувало, по 20-30 кліщів, песик не хворів, залишаючись веселим і задоволеним.

Щоправда, одного разу він потрапив під машину. А було це так. Дядько Олег працював у великому, гамірному, загазованому місті, тому, повертаючись до свого дому за містом, майже щодня ввечері вирушав на прогулянку до лісу чи озера. І, звичайно ж, його супроводжував вірний чотириногий друг. Так було й того дня. Друзі бадьоро вийшли за ворота й попрямували до озера. В одному місці їм необхідно було перейти дорогу. Тут машини проїжджали рідко. Дядько Олег перейшов дорогу, думаючи про щось своє та сподіваючись, що Баксік іде слідом за ним. Однак песика щось відволікло, і він відстав. Побачивши господаря вже на другому боці дороги, чимдуж кинувся наздоганяти його. А в цей час проїжджала машина... Дядько Олег тільки почув глухий звук удару об машину та розпачливе скарчання кокера. Із жхом озирнувшись назад, побачив, що песик – під машиною. На щастя, він опинився між колесами машини, тому залишився живий, проте від удару об автомобіль могли постраждати внутрішні органи. Машина проїхала, а Баксік, наче й не було нічого, підбіг до господаря. Той підхопив його на руки й поспішив додому. Оглянувши уважно собачку, зрозумів, що все гаразд, травм немає. Усі дякували Богові за щасливий фінал цього випадку.

Але Баксік ставав дедалі неміцнішим... Одного дня тітка Ліля прибирала в домі: замітала й мила підлогу, витирала пил з меблів, складала в шафах речі.

Вона так любила чистоту й порядок! А оскільки Баксік багато часу проводив удома, то господині доводилося часто збирати з підлоги й меблів чимало його шерсті. Це їй дуже не подобалося. От і того дня, позбиравши жмути собачої шерсті, вона спересердя сказала: «Ой, Баксіку, як ти мені набрид із тією твоєю шерстю!» Сказала – та й забула.

Наступного дня дядько Олег і тітка Ліля вирішили поїхати зранку машиною до міста. Виїжджаючи з подвір'я, побачили, що Баксік також вийшов за ворота й пішов у своїх справах. Господарі не звернули на це увагу, бо він часто так робив, оскільки мав багато чотириногих друзів у селі. Нагулявшись із друзями, він повертався до рідних воріт і лежав біля них, чекаючи, коли йому відчинять хвіртку. Господарі повернулися з міста опівдні, але Баксіка під ворітьми не було. Настав вечір, Баксік не повернувся. Тітка Ліля вийшла за ворота й почала кликати собачку, але даремно. Дядько Олег сказав: «Не хвилюйся. Хіба ти не пам'ятаєш, як він і по три дні пропадав, а потім повертався?» Минула ніч, потім день... Собачки не було. Дядько сів у машину й поїхав на пошуки друга. Об'їхав село, озеро, ліс, зупиняючись та гукуючи Баксіка. Запитував перехожих, чи не зустрічали рудого спанієля, але ніхто його не бачив. Тітка Ліля також ходила дорогою, заглядаючи в рови: може, машина збила песика? Однак усі пошуки були марними. Тітка Ліля почала плакати: «Навіщо я сказала, що він мені набрид?! Він, напевно, образився». Дядько Олег засміявся: «Та хіба він зрозумів, що ти йому сказала?» Але дружина відповіла: «Я читала, що тварини бачать, чують, люблять, бояться і страждають. Вони виявляють співчуття й ніжність до тих, хто страждає разом з ними. Багато тварин виявляють до своїх господарів таку любов, яка значно перевищує прихильність деяких людей. Вони прив'язуються до людини, і таку прив'язаність неможливо зруйнувати, не завдавши їм великих страждань. Може, моїх слів Баксік і не зрозумів, але інтонацію мого голосу збагнув». Тітка Ліля подумала: «Ісус ніколи не сказав би так, як сказала я. Господи, прости мене за мою жорстокість!» Вона пригадала слова із книги «Бажан-

ня віків»: «Життя Ісуса струменіло потоками співчуття й ніжності. Старі, засмучені, обтяжені люди, діти з їхніми невинними радісними забавами, маленькі звірята – мешканці гаїв, терплячі в'ючні тварини – усі були щасливими в Його присутності. Той, Хто Своїм словом сили підтримував світи, схилився над пораненою пташкою, щоб допомогти їй».

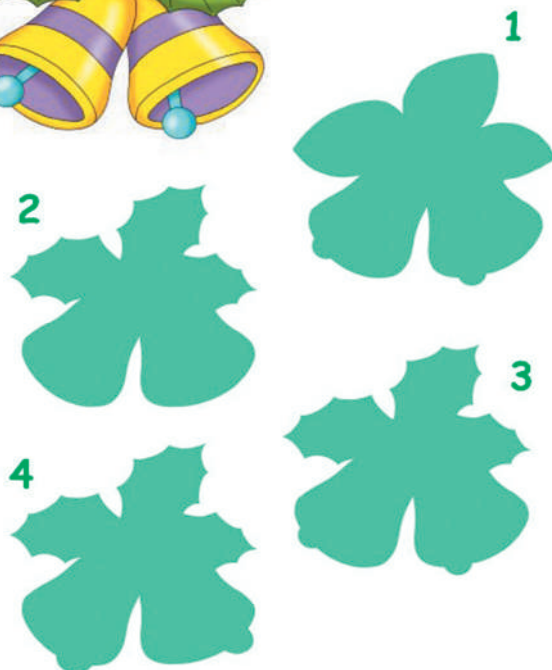
Щоранку і щовечора господар продовжував шукати свого друга. Він розпитував про нього знайомих, сусідів, котрі також мали собак. Ніхто нічого не міг йому порадити. Аж якось один із сусідів-рибалок, вислухавши проблему дядька Олега, запитав: «А скільки років мав ваш песик?» Дядько Олег відповів: «Тринадцять». І тоді сусід сказав: «Та він пішов помирати! Собаки відчують наближення своєї смерті, тому йдуть у якесь відлюдне місце й там помирають. Більше не шукайте його, він не повернеться».

Уся сім'я була вражена такою новиною. Тітка Ліля увімкнула комп'ютер і набрала в пошуковій системі «Google» запитання: «Чи йдуть собаки...» Вона ще не встигла написати останнє слово, як «Google» сам дописав: «помирати». На запитання: «Чи йдуть собаки помирати?» вона отримала неоднозначну відповідь: у своїх коментарях одні дописувачі заперечували цю думку, інші підтверджували. Але тітка Ліля була впевнена, що Баксік таки пішов помирати. Їй було дуже шкода маленького рудого песика, з яким вона так недобре попрощалася. Відтоді жінка вирішила: з Божою допомогою ніколи не говорити образливих слів ані тваринам, ані людям. Було б добре кожній людині прийняти таке саме рішення, адже ми не знаємо, чи ще зустрінемо ображених нами на своєму життєвому шляху. Може так статися, що ми не матимемо можливості вибачитися перед ними за свої жорстокі слова.

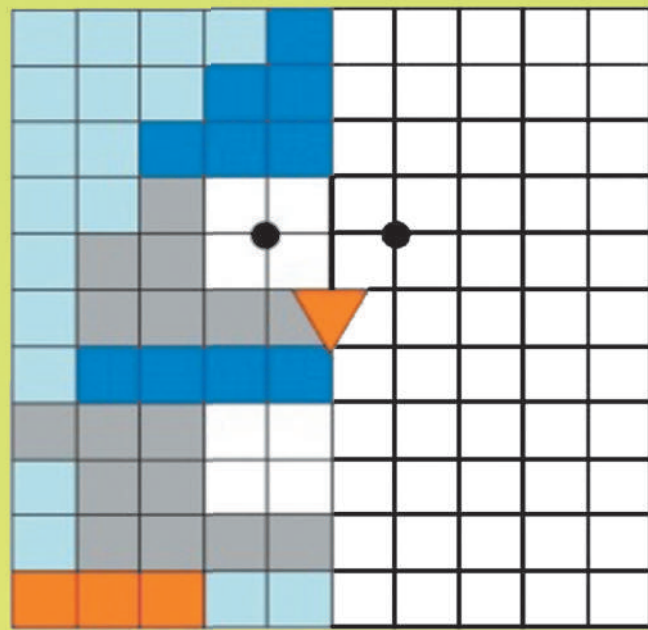
Дядько Олег найбільше сумував за Баксіком. Але через деякий час тітка Ліля зауважила, що він щовечора щось шукає в Інтернеті. «Що ти шукаєш?» – запитала вона чоловіка. Дядько Олег тільки загадково усміхнувся... А що він знайшов, ви, дорогі діти, дізнаєтеся з наступної статті.

ЗНАЙДИ
ВІДПОВІДНУ ТІНЬ.

ВІДТВОРИ ДРУГУ ПОЛОВИНКУ
ЗОБРАЖЕННЯ ЗА ЗРАЗКОМ.

ДОПОМОЖИ КОТИКУ ДІСТАТИСЯ
ДО ПОДАРУНКА.

НАЙДИ ДЛЯ КАЖДОЇ
СНЕЖИНКИ ПАРУ.

Олексійко жив у великій сім'ї. Він завжди думав лише про себе й ніколи не турбувався про своїх братів і сестер. Так, наприклад, одного разу мама принесла з ринку фрукти. Для кожного члена сім'ї вона купила по яблуку, груші, апельсину, персику й банану. Мама помила фрукти й поклала їх на велику тацю. Олексійко дуже любив персики. Прийшовши зі школи й побачивши на столі стільки фруктів, він з радістю взявся спочатку за персики, потім за груші та яблука. Надвечір на таці залишилися тільки два апельсини й банан.

— Хіба можна бути таким егоїстом? — обурилася старша сестра Іра. — Ти з'їв майже всі фрукти, не подумавши про інших!

— Та тут залишилися ще цілих два апельсини й банан, — виправдовується, промовив Олексійко, згрібаючи кісточки й шкільки від з'їдених персиків, бананів й апельсинів.

— Мама купила фрукти для всіх, а не лише для тебе! — заперечив старший брат Дмитро. — А ти сам усе з'їв! Як тобі не соромно?!

— А де мій персик? — заплалакала молодша сестричка Віка.

— Не плач, Вікусю! Твій брат — егоїст! Він з'їв і твій персик, і твою грушу, і твоє яблучко, — гладячи доньку по голові, промовила мама.

Проте ця історія аж ніяк не вплинула на Олексія й нічого його не навчила. Він залишався егоїстом і думав лише про себе. Якось хлопчик прийшов зі школи в піднесеному настрої. Домашніх завдань йому не задали, і він вирішив пограти в комп'ютерні ігри. Увімкнувши гучність на максимум, Олексійко сів перед телевизором з своєю улюбленою грою. Незабаром до його кімнати зазирнула сестра Іра й, пояснивши, що вона виконує домашні завдання, попросила зменшити

гучність. Не відриваючи погляду від телевизора, хлопчик кивнув головою й продовжив грати, одразу забувши про прохання сестри.

Через пів години до кімнати зазирнула бабуся й попросила зменшити гучність, пояснивши, що в неї болить голова. Олексійко проігнорував бабусине прохання. Пізніше до кімнати зайшов старший брат Дмитро й попросив Олексія зробити звук тихіше, бо мама вклала спати молодшу сестру Віку.

— Та що ви всі до мене причепилися?! — розгнівався хлопчик. — Не даєте спокійно пограти. То одному звук заважає, то іншому!

— Ну ти й егоїст! — промовив Дмитро. — Хіба можна постійно думати лише про себе? Ти ж не сам тут живеш! Подумав би про інших!

— Яка користь від того, що думаєш про інших? — обурився Олексійко. — Інші самі про себе можуть подумати. А якщо ще й я думатиму про них, то це вже буде занадто! От якщо ти мені доведеш, що думати про інших — добре й приносить користь тобі самому, то я думатиму й про інших.

— Добре! — зрадів Дмитро. — Я тобі завтра це доведу. Тільки пообіцяй, що ти зробиш те, про що я тебе завтра попрошу.

— Домовилися... — неохоче погодився Олексійко, а сам подумав: «Що це мій старший брат замислив?»

Із цієї думкою хлопчик заснув і не помітив, як настав ранок. Ще задовго до сигналу будильника до його кімнати зайшов Дмитро. Він був одягнений так, ніби зібрався кататися на лижах. У його руках була куртка Олексійка та дві лопати.

— Куди це ти зібрався? — протираючи сонні очі, поцікавився Олексійко.

— Не я, а ми! — радісно повідомив брату Дмитро. — Уночі випав сніг, і

ми з тобою йдемо розчищати його біля дому, інакше тато не зможе виїхати з гаража.

— Ото ще! — незадоволено хмикнув Олексій. — Дуже мені треба так рано вставати, щоб іти махати лопатою на вулиці.

— Послухай, Олексійку, учора ми домовилися, що ти виконаєш одне моє прохання, — промовив Дмитро. — Отож до роботи! Тільки все роби тихо, щоб нікого не розбудити.

— Ну, добре... — погодився хлопчик і почав неохоче вдягатися.

Доки всі спали, брати розчистили сніг біля дому. Про те, що вони зробили, ніхто навіть не здогадувався: ані сестри, ані мама, ані тато, ані бабуся.

— От усі здивуються, коли побачать, що хтось прибрав сніг біля дому! — завершивши роботу, промовив Дмитро. — Нехай це буде для всіх приємним сюрпризом!

І хлопці, наче й не було нічого, повернулися додому й розійшлися по кімнатах. За сніданком Олексійко ледве міг усидіти на місці від нетерпіння. Він не міг дочекатися, коли хтось із батьків виявить їхній ранковий сюрприз. А коли тато пішов у гараж заводити автомобіль, хлопчики загадково презирнулися й затамували подих. За кілька хвилин з вулиці пролунав татів вигук, і всі, хто сидів за столом, крім Дмитра й Олексійка, побігли дивитися, що трапилося. Хлопці почули радісні вигук: «Оце так!» «Ура!», «Розчистили весь сніг!»

— Що ти зараз відчуваєш? — запитав Олексійка Дмитро.

— Я просто щасливий! — із захопленням усміхаючись, відповів хлопчик. — Виявляється, думати про інших — це так чудово! Це приносить стільки радості і їм, і мені! Відтепер я думатиму не лише про себе, а й про інших!

ЗНАЙДИ ПРАВИЛЬНУ ВІДПОВІДЬ.

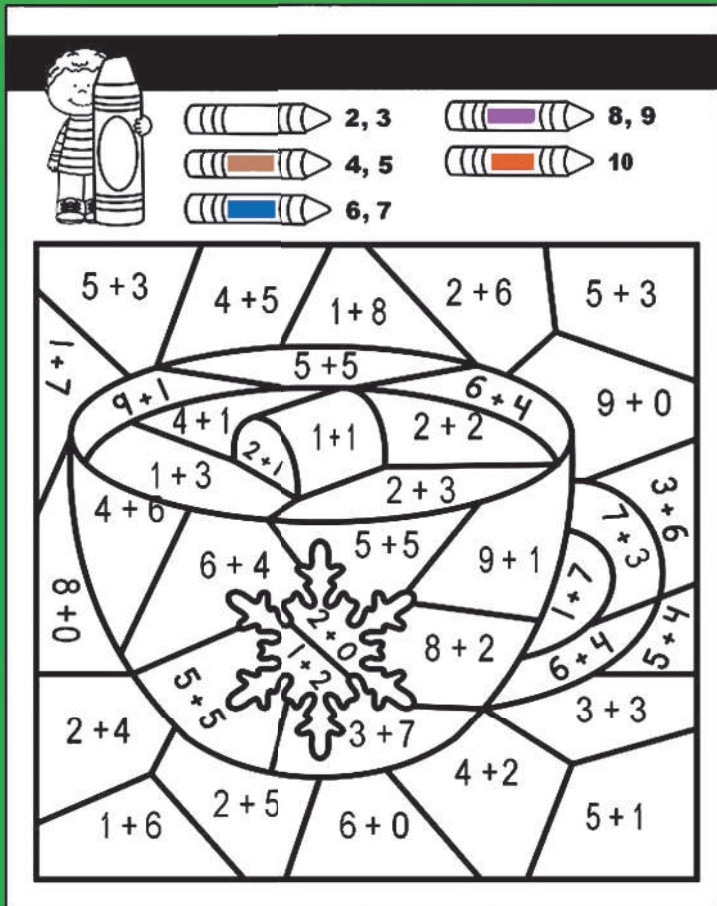
= 8 = 2 = 6 = 4

+ + =

+ - =

- + =

РОЗВ'ЯЖИ ПРИКЛАДИ Й РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК ЗА ЦИФРАМИ.

ЩО НЕ ТАК НА МАЛЮНКУ?

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- банка 0,5 л;
- дитяча олія;
- блискітки;
- біла фарба;
- вода;
- шипучі таблетки «Алка-Зельцер».

ЮНИЙ ДОСЛІДНИК

Снігова буря в банці

1 Наповни банку на 2/3 дитячою олією.

2 У склянку, наповнену на 1/4 водою, налий трохи білої фарби й перемішай. Вода має набутися насиченого білого кольору, щоб її можна було побачити в олійному розчині.

4 Додай трохи блискіток у розчин. Якщо бажаєш, можеш додати різнокольорові блискітки, але не багато, інакше буде важко побачити сніговий шторм у банці.

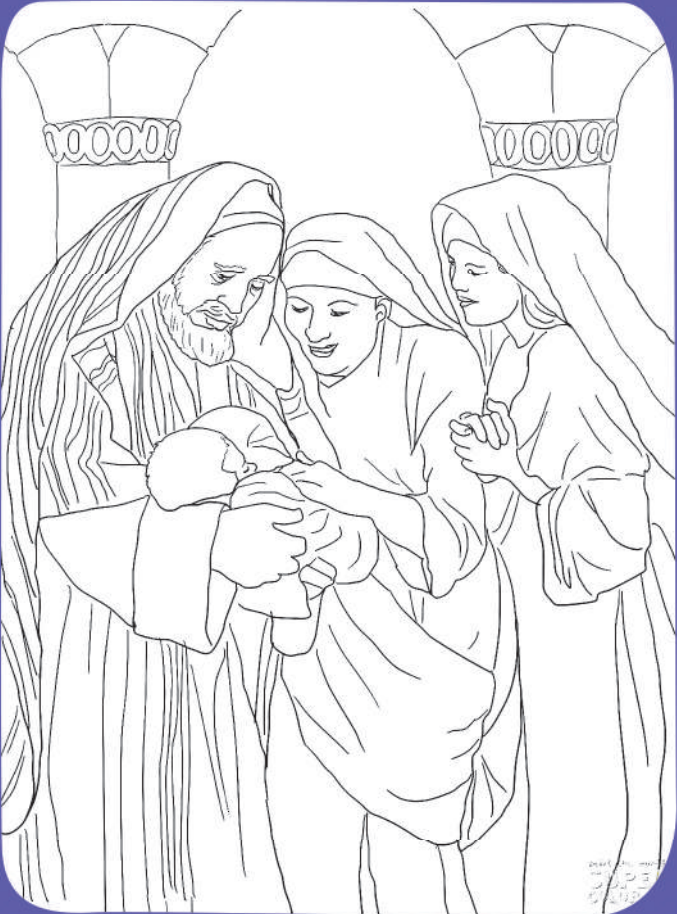
3 Вилий білу воду в банку. Під час експерименту суміш шипітиме на поверхні, тому не наповнюй банку по самісінький в'яз.

5 Розламай таблетку «Алка-Зельцер» на невеликі шматочки. Додай 2-3 з них у розчин і спостерігай за видовищем. Дивовижно, чи не так? Щоразу, коли ти кидатимеш кілька шматочків таблеток у воду, сніговий шторм триватиме близько 45 секунд.

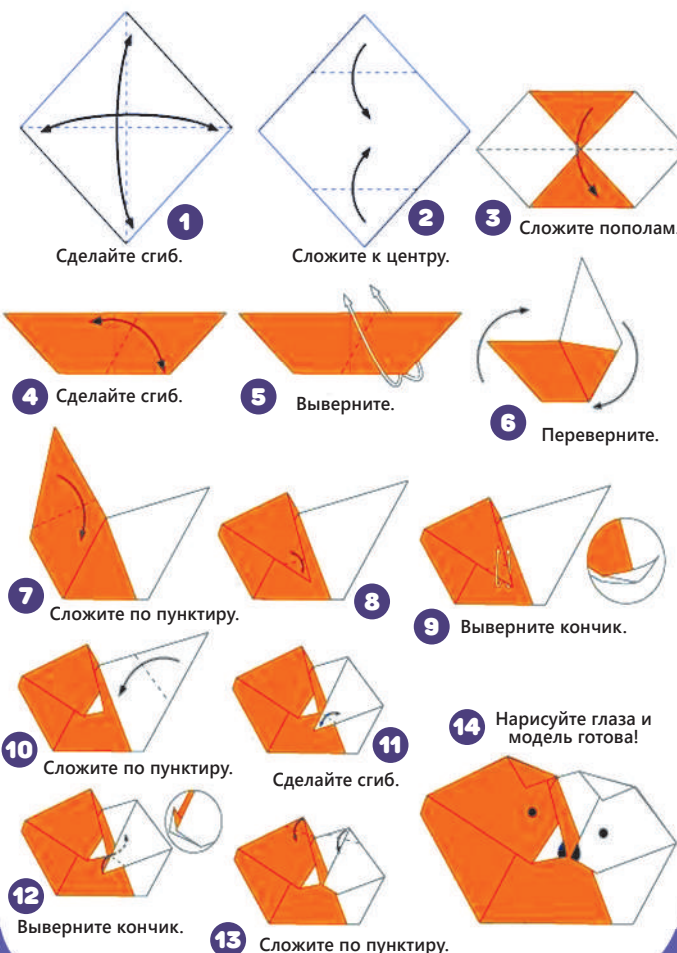
ЗНАЙДИ ВІДПОВІДНУ ТІНЬ АНГЕЛА ГАВРІІЛА.

РОЗФАРБУЙ МАЛЮНОК.

Оригами «ДВА МЕДВЕДЯ»

ДОБРА НОВИНА З НЕБА

У Єрусалимі жили священник Захарія і його дружина Єлизавета. Обоє вони любили Бога й корилися Йому. Протягом багатьох років вони просили Господа дарувати їм дитину, але залишалися бездітними. Обов'язком Захарії було кадити у святині, коли люди знадвору храму молилися й чекали, щоб він вийшов і благословив їх.

Якось у храмі з'явився Захарії ангел Гавриїл. Захарія злякався, побачивши ангела, який стояв праворуч від жертвенника.

— Не бійся, Захаріє, — промовив до нього ангел Гавриїл. — Бог почув твою молитву. Твоя дружина народить сина, а ти назвеш його Іваном. Він буде на радість тобі, а разом з

тобою радітиме багато інших людей.

Гавриїл говорив далі:

— Іван буде великий в очах Божих, бо на ньому буде дух і сила Іллі. Черстві серця він робитиме лагідними, як у малих дітей, а неслухняних приверне до мудрості праведних.

— Хіба це можливо? — засумнівався Захарія. — Яку ознаку ти мені даси, щоб я міг пересвідчитися, що це правда? Ми з дружиною надто старі, щоб мати дітей!

Ангел відповів Захарії:

— Мене звати Гавриїл. Я стою перед Богом, щоб виконувати Його накази. За те, що ти не повірив мені, ти не зможеш говорити, доки не народиться дитина. Мої слова обов'язково справдяться в належний час.

А тим часом люди, які чекали на Захарію знадвору, дивувалися, чому він так довго забарився в храмі. Коли Захарія нарешті вийшов, то не зміг благословити їх. Він узагалі не міг говорити. Але з його поведінки люди зрозуміли, що він бачив видіння.

Коли народився хлопчик, більшість родичів і знайомих думали, що його назвуть на честь батька. Але Захарія здивував усіх, написавши на табличці: «Іван імення Йому».

І тієї ж миті він знову заговорив. Сповнившись Духом Святим, Захарія почав пророкувати й славити Господа.

Юра Міллер

ПОЧЕМУ МЕДВЕДЬ СОСЕТ ЛАПУ?

В. С. Анималов

По утвердженням біологів, в зимний період времени медведи впадають в зимний сон, в простонародье — в спячку. Подробных сведений об этом интересном явлении не так уж и много. Известно, что медведи готовятся к этому процессу с конца августа, когда день начинает уменьшаться, а еды еще достаточно.

Количество поглощаемой пищи удивляет, в день животное может съесть до 20 тысяч ккал. При этом набранного жира на теле медведя может быть до 15 см. Он поддерживает организм в течение долгого времени без питательных веществ. А вот почему медведь сосет лапу во время спячки?

Особенности работы организма медведя в спячке. Перед периодом спячки в организме животного наступают некоторые перемены.

• Во внутренних органах и в жировой ткани животного находится вещество — токоферол, которое останавливает процессы обмена веществ.

• Замедляются процессы теплообразования в теле, что является причиной снижения температуры тела, приостанавливается деятельность центральной нервной системы органов.

• Когда медведь выбрал место для зимней спячки, вокруг него понижается количество кислорода, падает температура всего пространства в берлоге, что также располагает организм к спячке.

Животные способны находиться в спячке несколько месяцев. В этих условиях процессы восстановления тканей и рост волос не останавливаются, все раны и шерсть будут восстановлены к концу сна.

Для того чтобы поддерживать жизнь в спячке, организм медведя расходует малое количество энергии. Энергия теперь поступает не со съеденной пищей, как это было в летний период, а за счет медленного сжигания накопленного жира. Спящее животное не имеет возможности мочиться, поэтому организм практически не теряет воду, которая необходима для многих внутренних процессов. За весь период спячки медведь потеряет до 27 % жира.

Сосущий лапу медведь. В наше время практически не осталось тайн по отношению к животному миру. Сейчас зоологи имеют всяческие приспособления для отслеживания разных периодов жизни животных. Ученые объясняют эту ситуацию тем, что медведи во время спячки принимают позу «калачика». Обнаружив медведя в такой позе, охотники могли подумать, что он действительно сосет лапу.

Медведь из-за большого веса тела имеет грубый слой кожи на подошве лап, который даже не трескается. Это позволяет животному пересекать каменистые местно-

сти безболезненно. В зимний период, когда медведь находится в спячке, под грубым старым слоем кожи продолжает расти новый слой. Это причиняет ему определенные неудобства, возможно, даже зуд. Таким образом, животное отгрызает огрубевшую корку, чтобы дать возможность расти молодой коже. Весной можно увидеть медведя с лохмотьями кожи на ступнях лап.

Почему медвежата сосут лапу?

Некоторый период детеныши питаются исключительно материнским молоком. У медведицы соски расположены в укромных и теплых местах. Когда медвежонок сосет молоко матери, в процессе часто

засыпает и может потерять его. Но в зоопарке часто таких детенышей вскармливают соской. После вскармливания медвежата засыпают, а в связи с тем, что медведицы часто нет рядом, детеныш начинает сосать свою лапу, так как она теплая и отчасти заменяет материнское тепло. С возрастом медведи оставляют эту привычку, но некоторые она все же не покидает и во взрослом периоде.

НАЙДИ СОБАКУ СРЕДИ КОТОВ!

ДОПОМОЖИ ЛЕВУ ЗУСТРІТИСЯ З ЛИСЕНЬМ.

ЗНАЙДИ НА МАЛЮНКУ ВСІ ПРИХОВАНІ ПРЕДМЕТИ.

Л. И. Ганаго

ПОДАРИТЕ МНЕ СВОЮ ЛЮБОВЬ

Раздался звонок в дверь. «Наверное, Шурик, – подумала мама, – что-то рано он пришел с улицы!» – и открыла дверь. На пороге стоял сын, а рядом с ним – большой лохматый и грязный пес. Он поджимал одну лапу.

– Мама, это Дружок, он поранил лапу. Надо промыть рану и сделать перевязку, – взволнованно произнес мальчик.

– Кого ты привел?! – воскликнула мама. – Он же весь грязный, до него и дотронуться страшно!

– Ничего, мама, мы его отмоём. И пусть он останется у нас навсегда, вы же хотели подарить мне собаку!

Мама была недовольна выбором сына:

– Ну зачем тебе бездомная собака?

Но отец принял сторону мальчика:

– Чтобы собака не была бездомной, надо, чтобы кто-то ее взял, – заявил он, и судьба пса была решена.

Когда мама и Шурик отмыли Дружка и он высох, то превратился в красивого белого пса с густой шерстью и умными добрыми глазами. Шурик хотел, чтобы Дружок жил в его комнате, но мама категорически воспротивилась этому. Она постелила для собаки в коридоре коврик и строго погрозила ей пальцем:

– Будешь спать только здесь!

Дружку не надо было повторять дважды. Когда его накормили и перевязали лапу, он сразу улегся на свою постель. Пес быстро привязался к своим хозяевам, хотя относился к ним по-разному. Он преданно любил Шурика, был готов за ним, как говорится, в огонь и в воду. К папе относился благосклонно, с удовольствием подставлял ему спину, когда

тот трепал его по шерсти и говорил: «Ну, дружище, как дела?» И только мамы побаивался. Своим чутким собачьим сердцем Дружок помнил, что именно мама была против его пребывания в этом доме. Она ни разу не погладила пса и говорила с ним только в форме приказа.

Дружок несколько раз пытался наладить с мамой отношения. Он заходил к ней в кухню, когда та готовила обед, и смотрел на нее преданно, как бы говоря: «Ну, приласкай меня, я готов полюбить тебя и стать тебе другом!» Но, встречая ее недовольный взгляд, с виноватым видом уходил.

Однажды, проходя мимо открытой комнаты сына, она заметила, что Дружок сидит около стула мальчика, положив ему голову на колени, а тот гладит его, что-то ласково приговаривая. Женщина только собралась прогнать пса из комнаты, считая, что он мешает Шурику заниматься, как услышала голос сына:

– Ну все, Дружок, перерыв закончился.

Пес тут же отошел от Шурика и лег недалеко от него.

«Как эта собака любит моего мальчика и как его слушается!» – растроганно подумала мама. С этого времени ей стало безразлично отношение к ней Дружка.

– Почему он не любит меня? – с некоторой обидой спросила как-то мама сына. – Ведь именно я кормлю его и ухаживаю за ним!

– Он любит тебя, мама, очень любит, – ответил сын, – но ты сама его не любишь, и он это чувствует.

– Ну вот, теперь еще псу нужна какая-то особенная любовь, – засмеялась мама.

– Почему особенная? – возразил мальчик. – Любовь – это любовь. Полюби Дружка, и он ответит тебе тем же.

Мама замечала, как благо-

творно влияет присутствие Дружка на характер сына. Он стал более покладистым и послушным.

Еще больше оценила мама Дружка, когда летом они поехали на дачу. Она теперь спокойно отпускала сына с друзьями в лес за грибами и ягодами, зная, что с Дружком они никогда не заблудятся. На прощанье она всегда говорила: «Дружок, приходите домой к обеду!» – и те всегда возвращались вовремя.

– Ну и пес! – удивлялась мама. – Как будто у него на лапе часы.

Как-то зимой вся семья поехала на дачу. Шурик взял с собой лыжи и отправился с Дружком в лес. Катаясь с горы, он зацепился за какой-то корень, упал и почувствовал боль в ноге. Мальчик хотел подняться, но не смог.

– Дружок, беги домой! Домой! – повторил Шурик. – К папе и маме!

И тот помчался. Когда родители увидели, что пес вернулся один и с тревожным лаем кидается то к ним, то от них, как бы зовя с собой, то поняли: что-то случилось с сыном. Они поспешили за собакой, которая привела их к сидящему на поваленном дереве Шурику. Отец взял его на руки и принес домой. Осмотрев сына и убедившись, что перелома нет, мама сделала тугую повязку и уложила его в постель. Затем подошла к Дружку, обняла его и стала гладить.

– Спасибо тебе, Дружок, – ласково прошептала она, – ты действительно наш общий друг. Бог не случайно дал тебя нам.

И пес благодарно лизнул ей руку. А вечером, когда мама сидела возле кровати сына и что-то шила, Дружок подошел к ней и положил голову на ее колени.

Веселый English

CONTAINERS ЕМКОСТИ И УПАКОВКИ

TASK 1

Read and learn new words. Прочитай и выучи новые слова.

TASK 2

Unscramble the words and number the pictures. Расшифруй слова и пронумеруй картинки.

- 1) itn
- 2) obx
- 3) rja
- 4) cpetka
- 5) jgu
- 6) bttol
- 7) uteb
- 8) atrnoc
- 9) obwl
- 10) ugm
- 11) yrpas cna
- 12) lsags
- 13) saektb
- 14) puc
- 15) utb
- 16) acn

TASK 3

Find and circle the words. Найди необходимые слова.

- 1) box
- 2) packet
- 3) bottle
- 4) carton
- 5) mug
- 6) glass
- 7) cup
- 8) can
- 9) tin
- 10) jar
- 11) jug
- 12) tube
- 13) bowl
- 14) spray can
- 15) basket
- 16) tub

Food Containers

- 1) a of pizza
- 2) a of cereal
- 3) a of honey
- 4) a of cheese
- 5) a of eggs
- 6) a of tea
- 7) a of bananas
- 8) a of water
- 9) a of bread
- 10) a of crisps
- 11) a of coke
- 12) a of ketchup
- 13) a of fish
- 14) a of jam
- 15) a of mineral water
- 16) a of chocolate
- 17) a of grapes
- 18) a of milk

- a) bag
- b) bunch
- c) bottle
- d) bar
- e) bowl
- f) box
- g) can
- h) carton
- i) loaf
- j) jar
- k) packet
- l) piece
- m) slice
- n) tin

TASK 4

SHOPPING LIST. Write suitable words and match the containers with the pictures. Впиши в пропуски подходящие слова, а в кружочки – соответствующую букву.

TASK 5

Do the crossword. Реши кроссворд.

МАРШМЕЛЛОУ: МАЛЕНЬКАЯ ИСТОРИЯ БОЛЬШОЙ СЛАДКОЙ РАДОСТИ

Маршмеллоу – это не зефир, не пастила и не суфле. Эти белые сладкие штучки часто можно увидеть в американских фильмах – их то окунают в какао, то нагревают и плавят. Но происхождение у маршмеллоу вовсе не американское, а европейское.

У слова «маршмеллоу» интересная история. Название сладости позаимствовано у растения «marsh mallow» – лекарственный алтей. Он же – болотная мальва. Некогда из корня алтея делали тягучую массу, добавляли к ней мед и все это жевали – в качестве лекарства от ангины. Французы придумали добавить к смеси яичный белок и кукурузный крахмал, а потом и вовсе исключили алтей. Так получилась тягучая сладость, названная в честь компонента, которого в ней вовсе не осталось. Впоследствии рецепт маршмеллоу много раз претерпевал изменения.

Существует невероятное разнообразие маршмеллоу: большие и мини-маршмеллоу, цветные, в шоколаде, с орешками и т. д. Их вполне можно есть и как отдельное лакомство, в прикуску с чаем,

например. В Америке и Европе какао с маршмеллоу – это любимое лакомство и детей, и взрослых.

Маршмеллоу есть в составе многих десертов: его можно добавить в мороженое, сделать десертную пиццу, добавить в шоколадные кексы, испечь вкусный брауни с маршмеллоу, положить в сладкий сэндвич. Варианты могут быть самыми разными, все зависит от вашей фантазии.

Большие маршмеллоу можно поджарить на огне. Сверху они подрумяниваются, а серединка наоборот подтаивает, получается невероятно вкусно!

Есть еще один способ использования, далекий от кулинарии. Американцы настолько любят этот зефир, что придумали игру, которая называется «Chubby bunny». Правила игры предельно просты: все участники по кругу кладут в рот сначала 1 большой маршмеллоу и говорят: «Chubby bunny», потом второй, третий. Побеждает тот, кто последний четко скажет «Chubby bunny» с набитым ртом. Вот такая игра для большой компании.

КАКАО З МАРШМЕЛЛОУ

1. У невеликій мисці змішай какао, цукор, дрібку солі й мелену корицю. Дрібка солі, додана в суміш, посилює «шоколадний» смак какао, а кориця зробить аромат напою яскравішим.

2. Вливай 100-150 мл окропу й ретельно все перемішай до розчинення какао й цукру, доки не отримаєш однорідний розчин. Це дасть змогу розчинити какао й уникнути появи неапетитних грудок у готовому напої.

3. На середньому вогні підігрій пастеризоване молоко, не даючи йому закипіти (приблизно 90-95°). Так ми запобігаємо появі молочної пінки на поверхні. Перед додаванням молока сполосни каструлю холодною водою – так молоко не пригоратиме.

4. Щойно молоко почне закипати, зменш вогонь і, постійно помішуючи молоко вінчиком, тонким струменем вливай суміш какао й цукру. На середньому вогні доведи суміш майже до кипіння, а потім, зменшивши вогонь до мінімуму, вари ще 2-3 хвилини, періодично помішуючи, не доводячи до кипіння.

ТОБІ ЗНАДОБЛЯТЬСЯ:

- какао порошок – 3 ст. л.
- цукор – 2-3 ст. л. (за смаком)
- сіль – дрібка (за бажанням)
- кориця – 0,5-1 ч. л.
- окріп – 100-150 мл
- молоко – 500 мл
- маршмеллоу – 30 г

5. Вимкни плиту і збий суміш вінчиком протягом 1-2 хвилин. Це допоможе створити на поверхні какао шар бульбашок повітря.

6. Розливай гарячий напій по чашках і додай пригоршню маршмеллоу. Зачекай кілька секунд, щоб маршмеллоу почали танути від тепла. **Смачного!**

ПОЛІЧИ.

ПРОВЕДИ ЛІНІЮ ВНУТРІ СНЕГОВИКА, НЕ ВИХОДЯ ЗА КОНТУР.

Найди фрагменти, которых нет на большой картине.

СКІЛЬКИ ОЛЕНІВ ТИ ЗМОЖЕШ ЗНАЙТИ НА МАЛЮНКУ?

ГОЛОВОЛОМКА

ЛУЧШИЙ ДРУГ

В головоломке зашифрованы 15 слов, которые описывают качества хорошего друга. Слова расположены по горизонтали, вертикали и диагонали. Найди и обведи эти слова в таблице, а потом подчеркни их в списке внизу страницы.

Е	Ь	Р	Я	В	О	С	П	И	Т	А	Н	Н	Ы	Й
Д	Ж	У	П	Г	К	А	Ч	Х	Ю	Ь	В	Е	З	К
О	Б	И	Л	Х	И	П	Р	Е	Д	А	Н	Н	Ы	Й
Т	А	Ф	З	Э	Ш	Я	Ф	И	С	П	О	Л	Ж	Ю
В	К	У	М	Н	Ы	Л	Ч	У	Т	К	И	Й	Щ	
Е	Р	Н	Ц	Ч	Е	Ь	М	О	Р	Я	Н	Г	У	Е
Т	К	А	И	С	К	Р	Е	Н	Н	И	Й	Ы	М	Д
С	Ю	Д	В	Т	О	М	А	Ж	Э	Х	В	К	Й	Р
Т	Х	Ё	П	Г	З	У	С	Д	О	Б	Р	Ы	Й	Ы
В	Е	Ж	Л	И	В	Ы	Й	Ч	О	Г	К	Р	У	Й
Е	Р	Н	У	Ц	Б	П	Н	Ю	З	С	И	Х	Л	В
Н	А	Ы	Ф	Т	О	Л	Е	Р	А	Н	Т	Н	Ы	Й
Н	Э	Й	М	И	Д	А	Ж	К	Б	Р	А	Н	О	Д
Ы	О	Д	К	В	Е	С	Ё	Л	Ы	Й	К	М	Ы	Ь
Й	Ч	З	А	Б	О	Т	Л	И	В	Ы	Й	С	Э	Й

весёлый ответственный преданный воспитанный
искренний щедрый надёжный толерантный
вежливый честный чуткий жизнерадостный
умный добрый заботливый

Анастасия Долгова

ПОДАРОК ДЛЯ НЕДРУГА

В воздухе витала праздничная атмосфера. Здания были украшены гирляндами, в витринах красовались новогодние экспозиции, в магазинах звучали рождественские песни, и даже в здании школы стоял вкусный запах мандаринов.

Пашка сидел, подперев голову руками, и смотрел на пушистый снег за окном. Это были самые большие снежинки, которые он видел за всю свою жизнь. Серый мир вдруг преобразился, стал светлым и чистым. Не зря "белоснежный" говорят о чем-то обновленном, свежем...

— Щеглов Паша! — послышался голос учительницы. — Мы пишем сочинение на тему: "Что я хочу попросить у Деда Мороза", а не смотрим в окно. Уже прошло пять минут, а ты даже не взял ручку!

Паша смутился, покраснел и взял ручку.

— Как девчонка! — услышалась сзади насмешка Юрчика Коломийца. — Даже уши покраснели...

— Замолчи! — шикнул на него Пашка.

— Щеглов и Коломиец! — воскликнула учительница и забрала у мальчиков дневники.

На перемене Юрчик подскокил к Пашке, с издевкой ткнул в него пальцем и крикнул:

— Девчонка, девчонка, девчонка! Что ты попросил у Деда Мороза, куклу?

Пашка отмахнулся от него и в задумчивости побрел по коридору. Его не беспокоили издевки Юрчика Коломийца, но вот сам Юрчик его беспокоил. Мама и папа всегда дарили Пашке на Новый год подарки, но уточняли, что это у них такая традиция в семье и это не Дед Мороз. Нет, это Бог дал им работу, деньги и возможность в этом году что-то подарить детям. А у Юры, как говорила мама, в семье все сложно. Отец пьет, иногда поднимает на детей и жену руку. Вот почему он так себя ведет.

Пашка сначала сильно обижался на Коломийца, но своей маме он верил. А еще он знал, что Юрчик, скорее всего, на Новый год подарок не получит, потому что его отец всегда забирал все подарки и прятал их в качестве наказания за проступки... А проступков у Юрчика была тьма-тьмущая.

Пашка и Юрчик оба учились в четвертом классе, им обоим было по 9 лет, но на этом общее у них заканчивалось. Пашка старался учиться, Юрчик старался сорвать уроки. Пашка слушался учительницу, Юрчик — нет. Иногда Юрчик называл Пашку "девчонкой", потому что тот не всегда мог за себя постоять... Конечно, в глубине души Пашка иногда искренне ненавидел Коломийца, но помнил, чему детей учили на Субботней школе в церкви: врагов нужно любить. А любить Юру было проще от того, что мама объясняла сыну: Юре и так нелегко.

— Мама, — сказал Пашка, когда пришел домой, — Юрчик снова меня сегодня обзывал.

— Правда? А ты что?

— А я просто ушел. Но мне обидно.

— Да, это очень неприятно, когда тебя обзывают... — посочувствовала мама.

Во время обеда Пашка молча о чем-то думал. Мама заметила это, но не стала его спрашивать, зная, что сын о чем-то переживает.

— Мама, — тихо сказал он, — а я могу стать для Юрчика Дедом Морозом?

— Ты хочешь сделать ему подарок на Новый год? — улыбнулась мама.

— Да... меня просто очень впечатлила история об Иисусе, Который не стал делать зла тем, которые делали Ему зло. А наоборот, сделал им добро и спас их...

— Даже если ты сделаешь ему подарок, это не гарантирует того, что он изменится по отношению к тебе.

— Мама, — тихо сказал он, — а я могу стать для Юрчика Дедом Морозом?

— Ты хочешь сделать ему подарок на Новый год? — улыбнулась мама.

— Да... меня просто очень впечатлила история об Иисусе, Который не стал делать зла тем, которые делали Ему зло. А наоборот, сделал им добро и спас их...

— Даже если ты сделаешь ему подарок, это не гарантирует того, что он изменится по отношению к тебе.

— Мама, — тихо сказал он, — а я могу стать для Юрчика Дедом Морозом?

— Ты хочешь сделать ему подарок на Новый год? — улыбнулась мама.

— Да... меня просто очень впечатлила история об Иисусе, Который не стал делать зла тем, которые делали Ему зло. А наоборот, сделал им добро и спас их...

— Даже если ты сделаешь ему подарок, это не гарантирует того, что он изменится по отношению к тебе.

— Мама, — тихо сказал он, — а я могу стать для Юрчика Дедом Морозом?

— Ты хочешь сделать ему подарок на Новый год? — улыбнулась мама.

— Да... меня просто очень впечатлила история об Иисусе, Который не стал делать зла тем, которые делали Ему зло. А наоборот, сделал им добро и спас их...

— Даже если ты сделаешь ему подарок, это не гарантирует того, что он изменится по отношению к тебе.

— Мама, — тихо сказал он, — а я могу стать для Юрчика Дедом Морозом?

— Ты хочешь сделать ему подарок на Новый год? — улыбнулась мама.

— Да, знаю... но я хочу поступать так, как говорит Иисус.

— Хорошо, — кивнула мама. — Я помогу тебе.

На следующий день Пашка пошел с мамой в магазин, и они купили коробку конфет и игрушечную машинку. Пашка запаковал это все в подарок и подписал: "Юре Коломийцу. Бог тебя любит".

— Так будет правильно, — сказал он. — Ведь это Иисус дал нашей семье деньги, чтобы мы могли купить подарок, а не Дед Мороз.

Юра получил свой новогодний подарок прямо в школе и там же его оставил, в шкафчике. Он поступил так, как и предполагал Пашка, ведь отец Юры мог забрать и этот подарок.

Юрчик вряд ли догадался, что подарок был от Пашки, ведь они были злейшими врагами. К сожалению, после Нового года их отношения не улучшились. Юрчик все так же продолжал обзывать Пашку и всячески его задирать. Пашка, конечно же, иногда обижался. Однако он знал, что поступил, как Иисус, а значит, поступил правильно и когда-нибудь это принесет свои плоды.

Артем Бондар

Богдан Бережний

Даша Янчукова

Ігор Черкес

Микита Черкес

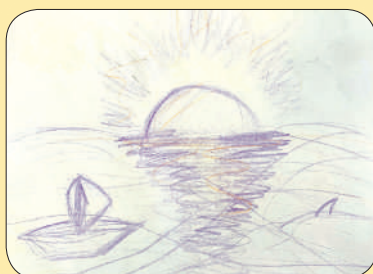
Зоряна Чайка

Аліна Суханюк

Валерія Чупіна

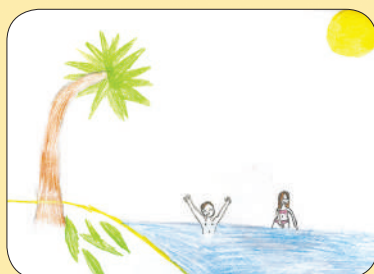
Вероніка Дусь

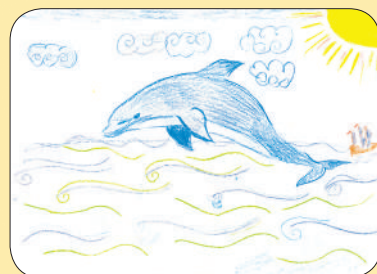
Гліб Чайка

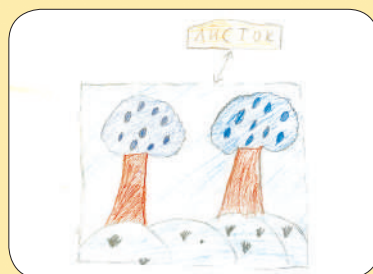
Еріка Колош

Ліза Бойко

Люся Козачкова

Надія Кот

Полліанна Колош

Роман Дусь

Это сборник рассказов, энциклопедия о животных и уроки добра в одной книге.

В книге собраны 365 историй на каждый день. Каждая расскажет об интересных животных и их приключениях и преподает полезный урок малышу. Как не научиться смелости у камерунских павианов, защитившихся от хищной гиены? И как не заботиться о младшем братишке, когда пример подает сурикат?

5 особенностей книги:

- Истории рассказывают о привычных и экзотических животных
- Каждая история дополнена интересным фактом о животных и библейским текстом
- Цветные иллюстрации показывают, как выглядят звери
- Короткие истории можно быстро прочитать утром перед тем, как идти в детский сад или школу
- Рассказы помогут узнать о Боге и Библии

BOOKSON
Интернет-книгарня

ХРИСТИЯНСЬКІ
КНИГИ

ЗАМОВЛЯЙ ЛЕГКО -
ОТРИМУЙ ШВИДКО

+38 (099) 45-595-45
shop@bookson.com.ua
www.bookson.com.ua

Поліна Бровченко

Анастасія Галанзовська

Антон Моргай

Артем Соболев

Богдан Чекаленко

Ліза Замбримборщ

МАЛЮНКИ
ЧИТАЧІВ

Любі діти!

Ми дуже вдячні вам за ваші малюнки. Надсилайте нам свої роботи на адресу видавництва, і ми з радістю їх опублікуємо в нашій газеті.

(Будь ласка, пишіть ваші прізвища розбірливо,
ДРУКОВАНИМИ ЛІТЕРАМИ на зворотному
боці кожного малюнка).

Додаток до газети «Вічний Скарб»

Щомісячна дитяча газета «Скарбничка»
Видавець – християнське видавництво
«Джерело життя»

Адреса: 04052, м. Київ,
вул. Лук'янівська, 9/10–А
e-mail: dzherelo@ukr.net;
тел.: (044) 467-50-68

Відповідальний за випуск: директор видавництва
«Джерело життя» Василь Джулай
Головний редактор видавництва: Лариса Качмар
Відповідальний редактор: Інна Гунько
Коректор: Інна Джердж
Дизайн та верстка: Олена Черневич
Відповідальна за друк: Тамара Грицюк

Наклад: 10 000 прим.

Якщо ви бажаєте пожертвувати кошти на роз-
виток газети, ви можете зробити це через банк.

Наші реквізити:
Отримувач: УУК АСД
Код ЄДРПОУ 19350731
IBAN: UA753808050000000026006149457
МФО 380805

Банк: ПАТ «Райффайзен Банк Аваль» у м. Києві
Призначення платежу: добровільні пожертви

Редакція залишає за собою
право редагувати і скорочу-
вати тексти.

Рукописи не повертаються.
Листування ведеться лише
на сторінках газети.